

СОНЯ ХАЙС

ОСВЕТЕНАТА СНИМКА

Превод от немски: Величка Стефанова, 2014

chitanka.info

Изправен като свещ на седалката, баща ми зяпаше като омагьосан през прозорчето на самолета. Летеше си той, а светът беше в краката му. Чудеше се как така изглежда много по-хубав, отколкото е в действителност, понеже си беше песимист до дъното на душата. Но не и в този момент. Съжالياвах, че не се бях сетила да го взема със себе си по-рано, когато летях със самолет. Сега беше вече на седемдесет, но знае ли човек, може би все пак щеше да се превърне в оптимист. Когато се срещнахме на гейта^[1] във Франкфурт, той беше разтревожен, понеже дълго не могъл да открие „гея“, както наричаше изхода, но сега се беше успокоил в самолета на „Луфтханза“ и мрънкаше някакви претенции срещу нелюбезността на стюардесата, сякаш открай време бе притежател на кредитна карта „Сенатор“. Беше облечен в най-хубавите си дрехи: френския пуловер в цвят бордо, кадифените панталони и самото марка „Барбур“, което имаше от дванайсет години, но досега го бе носил точно три пъти. Веднъж на едно погребение, втори път за тържеството по случай 40-годишнината му в дърводелската работилница и третия път на сватбата на сестра ми. Отнасяше се с дължимото уважение към значимостта на съвместното ни начинание, макар че рядката му коса, уж подредена тъй, че да замаскира олисялото му теме, стърчеше във всички посоки. Погледнах го и направих това, което би направила майка ми: просто пригладих косата му, а той не възрази.

Долната ми устна някак от само себе си се издаде напред, лицето ми се сви като сушена слива. Гледах го и не можех да спра сълзите си. Баща ми малко се смути, макар че такъв емоционален изблик на член на семейството не беше нещо ново за него — та нали то се състоеше само от жени. В последно време все по-малко успявах да контролирам чувствата си и внезапната им проява пред другите. Той ме попита какво ми става.

— Не знам, трогателен си.

— Аха — отвърна той и отново се загледа в света под самолета.

Поръчах си джин с тоник. Баща ми поиска джин фис, само че ние не летяхме в бизнес класа, поясних аз.

— Да, ама билетът и без това си е доста скъп — каза той.

— Обаче летим чак за Канада.

— Така е. А това е далече. Много далече. — За момент той се замисли.

През цялото дълго пътуване той не заспа, защото гледаше унесено света под себе си с тихия захлас на замечтано дете, докато аз се мъчех да се съсредоточа в една романтична комедия. Построих си кула от възглавници върху рамото му, от години не се бях доближавала толкова до него. Трябва да му е било неудобно, но той би направил всичко за двете си дъщери, какво значение имаше една изтръпнала ръка.

Летището на Ванкувър беше мизерно, по-скоро приличаше на източноевропейско — не излъчваше и капчица трансатлантическо очарование, каквото ми се щеше да почувства баща ми. Стояхме сами до багажната лента. И последният пътник отдавна бе изчезнал, мъкнейки своя куфар на колелца. Самотен куфар се въртеше ли, въртеше, но явно не беше на баща ми. На неговия, както ми каза, имало червена лентичка, мама я вързала, та да си го познае. Дълго и безпомощно се взирахме в тъмната дупка, от която излизаше лентата, с надеждата, че оттам като по чудо с трополене все пак ще изскочи куфар с червена лентичка. Представях си каква катастрофа щеше да е, ако куфарът се загуби. Ще трябва да се лутам из Ванкувър заедно с баща ми, измъчвана от смяната на часовите пояси, за да купуваме слипове, восъчни запушалки за уши, чорапи, панталони, тениски, пуловери, пяна и четка за бръснене. Призля ми, като си представих как обикалям с него из огромните пространства на GAP и CVS. Тъкмо когато мислено фучах през някаква дрогерия, баща ми, застанал няколко крачки зад мен, погледна изненадано и каза:

— Все пак този е моят.

Преди да тръгнем се тревожех, че цялото това пътуване може да се превърне в кошмар, тъй като баща ми по принцип не си падаше по нови места и хора. Той беше в състояние часове наред да обсъжда всичко лошо в разни градове и държави, които никога не бе посещавал. Пък и времето навсякъде по света му изглеждаше много по-неприятливо, отколкото в родния му Гармиш. По другите места беше или дъждовно, или прекалено горещо, а там, където климатът не представляваше проблем, според него върлуваха или болести, или кухнята беше отвратителна, или пък имаше диктатори.

Толкова бе обсебен от негативните си мисли, че направо копнееше да открие нещо лошо. Например по телевизията предпочиташе най-вече предаванията, които показваха световните неразбории. Какво да се прави — най-голямо удоволствие му доставяха негативните новини и репортажи. „Слушай, Гити“, каза неотдавна той на майка ми, „изключи си филма, че тъкмо гледам нещо мнооого лошо по *Мона Лиза*, направо е супер.“ Поради различните си интереси родителите ми имаха два телевизора. Когато майка ми искаше да си догледа филма, татко на бърза ръка изключваше своя телевизор, сядаше до нея и ѝ сменяше програмата. Просто беше сигурен, че и тя ще изпадне във възторг от репортажа за някакъв баща, който избил цялото си семейство.

Но сега, щом излязохме от сградата на летището и се озовахме пред бетонната пустош, взирайки се в сивото небе, баща ми ненадейно откри един друг свят, който изглеждаше добър, а и беше съвсем нов за него. Беше като омаян от всичко, което виждаше. Сякаш по време на първия ни съвместен полет се бе превърнал в нов човек. Избърса дебелия, запотени стъкла на очилата си и беше истински щастлив, докато минавахме с таксито покрай първите северноамерикански постройки с плоски покриви, преливаше от възторг от колите, които бяха по-различни от онези у нас, от високите дървета и от пътните табели. Дори намираще външния вид на канадците за някак екзотичен. Заразих се и аз, заля ме вълна от ентузиазъм и се радвах на всяка дреболия като дете, защото *той* виждаше всичко това.

И двамата се събудихме, когато се мръкваше. Плътното ръмжене на климатичните инсталации на околните небостъргачи изпълваше спарения въздух на хотелската стая. Оттатък неравното стъкло на прозорците валеше дъжд, който приличаше по-скоро на воден прах. Бях решила да поспим следобед, за да преодолеем по-лесно часовата разлика.

Отправихме се към най-близкото заведение, което се оказва елегантен и претъпкан рибен ресторант. Учтивостта на келнерите поразколеба баща ми. Започна бързо да пресмята цените на произволно избрани ястия, изчислявайки канадските долари в евро. Такъв си беше той — пестеливец. Когато сядаха някъде с майка ми да

хапнат нещо извън къщи, двамата си деляха разходите. В живота им обикновено всичко беше все наполовина. Половин парче торта, половин пица, половин чаша ябълково вино.

Но сега преглътна шока и ме покани за своя сметка. Искаше да се чувствам добре с него, а аз оцених този изключителен жест, още повече че очевидно му причиняваше притеснение. Всъщност майка ми плати пътуването му, а и му даде доста добра сума джобни, но дори когато човек харчи семейни средства, в крайна сметка това пак са си пари, които изчезват. Наскоро майка ми наследи значителна сума от една съседка. И постоянно изтъкваше пред него, че това са си нейни пари, понеже той не обичаше съседката и никога не бе крил това. И понеже майка ми не искаше да има нищо общо с никакви банки и договори, той бе поел грижата за тази сума, слагайки на дългосрочен влог деветдесет и осем процента от нея.

Докато вечеряхме, наблюдавахме другите посетители на ресторанта. От часовата разлика имах усещането, че съм като във вана, пълна с лепкав памук. Пред погледа ми сякаш се стелеше лека пелена и светът изглеждаше някак мъгляво. Изведнъж баща ми ми се стори като непознат, когото бях срещнала току-що. Дори се почудих дали не приличаме на неравностойна любовна двойка. В следващия момент си помислих, че просто не му беше тук мястото. Той си беше той единствено когато седеше по анцуг пред телевизора, а всички наоколо говореха немски. Стана ми неприятно, че изпитвам такива чувства. Искаше ми се всичко да си остане такова, каквото беше в таксито. Но докато му превеждах менюто, внезапно усетих колко раним и самотен беше той на този чужд континент. И колко зависим от мен.

Дъждът се лееше без прекъсване. Въръжени с огромни хотелски чадъри, вървахме нагоре по „Робсън стрийт“ към аквариума. Денят беше с цвят на антрацит. На няколко пъти баща ми ме бодна с остриите крайчета на чадъра по лицето. Такситата пръскаха водата от локвите по тротоара, а архитектурата беше безлична. Не срещнахме жив човек.

Гледката на морските видри беше като топла майчина прегръдка на това чуждо място. Баща ми следеше с обич техните движения. Няма друго животно, нито човек, които да са по-жизнеутвърждаващи от морските видри: наредени една до друга, те се отпускаха по гръб и се

взираха в небето. Играеха си съсредоточено, сякаш водата беше някаква награда, нещо специално, а не живееха постоянно в нея. Бяха вгълбени, без да подозират това.

— Чуй ме, Франци! — поде баща ми.

— Да?

— Ами ако умра по време на операцията или пък ракът вече се е разпространил?

— Със сигурност не е така, тате. Недей изобщо да мислиш за това — отвърнах. — Стойностите на PSA не са лоши, направих някои проучвания в Гугъл. В Уикипедия пише, че в повечето случаи PSA показва доколко е напреднал ракът — добавих аз.

Баща ми беше благодарен за отговора, който звучеше някак авторитетно, базиран на моите проучвания. Говорех бързо и категорично, сякаш можех с думите си да прогоня метастазите.

Баща ми се натъжи, когато се изправихме, смълчани и удивени, пред снежнобелите китове белуга, чиято кожа беше гладка като пластмаса. Не посмях да попитам какво му тежи, защото се страхувах да не подхване пак нещо за болестта си и дори за смъртта. Но доброто му настроение бе изчезнало по друга причина — това навярно щеше да си остане единственият миг в неговия живот, в който се любува на тези грациозни морски обитатели, а беше забравил фотоапарата си в хотела. Не можеше да запечата гледката и това съсипваше цялата уникалност на преживяването. С безразличието на диктатор аз магнах с ръка на проблема му и предложих да си купи от щанда за сувенири картички със снимки на китовете.

— Да, ама аз исках, като се върна, да покажа на майка ти снимка, на която съм заедно с китовете — възрази той.

— Е, да — съгласих се аз.

— Дали да не дойдем още веднъж?

— Можеш и сам да дойдеш, тате.

— Добре де, добре — рече той, разочарован от липсата на съпричастност в този първи ден от нашето пътешествие.

Аз пък стигнах дотам, където се оказвах винаги, когато трябваше да прекарам с родителите си повече от няколко часа — по някое време загубвах всякаква чувствителност, това беше нещо като правило, вдълбано в камък. Сякаш човек се бори за собственото си оцеляване.

Вечерта кураторите, които ме бяха поканили да покажа скулптурите си във Ванкувър, ни посрещнаха на специално организиран коктейл. Настроението на баща ми се подобри. Гордееше се с дъщеря си и това накара ъгълчетата на устните му щастливо да се извият нагоре. Доволното му изражение се задържа върху лицето му часове наред. На мен пък все повече ми се гадеше от пивкото канадско шардоне, което имаше вкус на смесени летни плодове.

— We are very pleased to have you here — каза Джон, един от кураторите. Той се потеше обилно, въпреки че в бара на хотел „Пасифик палисейдс“ изобщо не беше топло.

— Какво казва? — попита баща ми.

— Радва се, че сме тук.

— Кажи му, че и ние.

— The pleasure is on our side — предадох аз.

— Did you have a good journey?

— Yes, everything has been great. And my father flew for the first time in his life, you know.

— Oh God, I don't believe it! Really?^[2]

Той се взря в баща ми, сякаш току-що му бях съобщила, че е прочут представител на Лайпцигската школа или ирански творец в изгнание.

— Какво става? — попита татко.

— Според него е страхотно, че си дошъл тук, така де, че за първи път си летял със самолет.

Джон, който престана да се поти, след като набързо обърна няколко чаши вино, разказа тази невероятна история на всички присъстващи. На баща ми не му беше неприятно, че кажи-речи се озова в центъра на вниманието. Аз, от своя страна, не изпусках от поглед другите художници, които разговаряха помежду си — те очевидно се познаваха, а аз се чувствах изолирана. Яд ме беше на тези хора, които вече се познаваха. Фактът, че бях тук с баща си, само още повече влошаваше нещата. Той пък беше в отлично настроение и се захвана да разказва вицове, които настояваше да превеждам.

— Никак не е смешно, тате.

— Напротив, според мен е смешно, кажи му го де, че аз не мога.

— Не желая да превеждам.

- Голям майтап е, хайде де!
- Не.
- Моля те!
- Виж сега, вече преминаха на съвсем друга тема.

През следващите дни баща ми за първи път в живота си опита суши, видя с очите си мечка на един хълм над града, яде първия си истински хотдог и отиде отново в аквариума, където най-после успя да снима белите китове. По време на скитанията си попаднахме в Джънки таун — район, който ми напомни за един филм за зомбита, но на баща ми му се струваше много вълнуващо това бродене сред разни кокаино- и хероинозависими. На закуска водеше дълги разговори с един художник от Грац и с нескрито задоволство видя как напълно непознати канадци си купуваха билети за изложбата с творбите на собствената му дъщеря. Беше винаги с мен, неизменно любопитен и доволен.

Щеше ми се да споделя радостта му, ала колебанията в настроението ми ставаха все по-динамични, а аз — все по-лаконична. Баща ми обаче не се трогваше от променливото ми настроение. Винаги си е бил стоик. Вероятно ние със сестра ми, а и майка ми, сме създавали около него такова нервно напрежение, че някоя сутрин, като се е събудил, е решил занапред да възприема нещата само наполовина. За сметка на това пък той самият без никакви угризения лазеше по нервите на фамилията.

Имах желание да остана сама, затова се опитах да го придумам да се включи в организираните туристически обиколки, но за него беше важно да продължи да се навърта около мен. Описах му в ярки краски колко хубаво би било да обиколи града с автобус и екскурзовод, говорещ немски, сипех хвалби за Хоум шопинг като истинска изгряваща телевизионна звезда — никакъв ефект! Той ме придружаваше навсякъде. Кръстосваше с мен града и търпеливо чакаше пред магазини за втора употреба и пред пробните кабинки на американските вериги за облекло. Чакаше в гримьорната на местния телевизионен канал, където давах интервю за немската емигрантска общност, стоеше пред хотелските стаи, в които отговарях на журналистически въпроси, сутрин търпеливо чакаше в стаята ни да се

събудя, чакаше ли, чакаше... Колкото голямо беше неговото търпение, толкова голямо беше и моето безпокойство, което ме караше да тичам из този град, сякаш бързам за някъде.

За голямата прощална вечеря на художниците отново облече най-хубавите си дрехи — същия френски пуловер и сакото „Барбур“, и захвана да приглажда косата си пред огледалото.

— Мога ли да отида така, добре ли изглеждам?

— Искам да отида сама, татко — отговорих аз. Тесните му очи зад дебелия стъкло на очилата примигнаха обидено:

— Ама аз съм поканен, нали също получих специална картичка!

— Знам, но не е нужно да ме придружаваш навсякъде. Нека и аз да изживея нещо сама.

— Но ти снощи излиза сама...

— Искам да отида сама и точка!

— А аз какво да правя?

— Можеш да си легнеш рано или да почетеш.

— Но аз вече се облякох специално за случая.

— Е, не си се уморил кой знае колко, нали?

— Освен това съм гладен.

— Можеш да си вземеш хотдог.

— Не знам откъде.

— Просто наляво и надолу по „Флийт стрийт“.

— Вече не помня къде е тая „Флийт стрийт“ и освен това е тъмно.

— Тате, „Флийт стрийт“ е първата вляво, знаеш го много добре! А и тук има улични фенери.

— Аз пък толкова се радвах заради печената пуйка.

— Че ти не обичаш пуйка.

— Напротив, обичам, стига да е приготвена добре.

Отлично знаех, че той не понасяше пуешко месо — смяташе го за отвратително, сухо и жилаво.

— Лъжеш, тате, ти направо ненавиждаш пуешко — възразих, но той се заинати:

— Е, има някои неща, които обичам повече, но обичам и пуйка.

— Това просто не е вярно.

— Аз най-добре си знам дали обичам пуйка, или не.

— Тръгвам за вечерята. Сама.

Той се отпусна съкрушен на неудобния хотелски стол. Докато крачех забързано към вратата на стаята, той ме помоли да му донеса мъничко от печената пуйка, след което аз го обявих за откачен.

С олюляване пристъпвах с ботушите си по мекия тюркоазен килим на модерната бална зала и си търсех място на някоя от огромните празни маси. Опитах се да пийна малко вино, от което пак ми стана лошо — нещо, което не ми се беше случвало досега. Открай време пиех доста, обикновено ми призляваше едва след бутилка и кусур.

Въртях се на стола и стисках чашата, докато най-сетне на масата ми се настани една атрактивна групичка: Мин от Шанхай, Дейвид от Кентъки, Уго от Лисабон, Джон, който пак се потеше и трепереше, Инди от Лос Анджелис и другите — бяха преживели заедно доста неща из града. Извиних пред Джон отсъствието на баща ми пак с часовата разлика, макар че всъщност тя отдавна не му влияеше. Но фактът, че баща ми не бе тук, не променяше моята ситуация. Седях като невидима до тази космополитна група от повече или по-малко преуспели творци, чието самочувствие ме впечатляваше и същевременно ме потискаше. Опитвах се да участвам в разговорите им и въпреки това ме забелязаха само един-единствен път — а, оная, дето пристигнала с баща си, който за първи път летял със самолет.

Излапах набързо две порции пуйка със сос от червени боровинки и пюре от сладки картофи, след което станах. Облякох си палтото и се примъкнах до бюфета, където се опитах скришом да напълня голяма чиния за баща ми, като натъпках в джобовете си и две парчета сладкиш. Балансирах с преливащата от соса чиния през залата и после — навън, на улицата. В таксито сосът от боровинки се изля върху роклята ми, за миг се видях как изглеждам отстрани: ето ме и мен, седя си аз, значи, в едно такси в Канада и стискам в ръце преливаща от ядене чиния.

Когато влязох в лобито на хотела, ми се стори, че зърнах сянката на баща ми да се шмугва под носа ми в отворените врати на асансьора. Необузданият му страх за мен сигурно го бе накарал да ме чака цяла вечер във фойето. Опитах се да се втурна подире му, което не беше лесно заради чинията, затова постоях известно време пред затворените врати, подготвяйки си гневна реч. В душния ни апартамент беше тъмно. Открехнах вратата на спалнята на баща ми и се поколебах дали сянката в лобито наистина е била неговата. Изглежда спеше, при това спокойно и дълбоко. Очилата му лежаха със стъклата надолу върху нощното шкафче, тапите му за уши бяха разпръснати навсякъде. В стаята не беше съвсем тъмно и аз се вгледах изпитателно в баща ми, който дишаше спокойно и блажено, легнал по гръб, с лице, извърнато към тавана. После видях крачолите на панталона му, които се подаваха изпод полиестерната кувертюра, а също и маншетите на най-хубавия му пуловер. Никога не е бил добър лъжец, макар че често се опитваше да лъже. Запалих лампата и със строг тон му съобщих, че съм донесла от пуйката. Седнахме двамата на масата в моята стая и той излапа студеното, неапетитно на вид ястие. „Какво му донесох — чиния с каша“, помислих си аз. Когато ми прошепна разкаяно: „Лека нощ“, аз не отговорих.

На следващата сутрин се събудих късно. Измъкнах силиконовите тапи от ушите си и до мен достигна шумът от трафика по мократа от дъжда „Робсън стрийт“. Едва се замъкнах до банята, уморена и раздразнена от загубата на чувството за време. Зачудих се къде ли е баща ми. Нали винаги седеше на стола, когато се събуждах. Остатъците от яденето бяха изчезнали, на масата се мъдреше картичка със снимка на канадски кленове. Отгърнах я и прочетох: „Скъпа Франци, надявам се, че не съм ти развалил пътешествието. Много съжалявам, дете снощи те чаках. Просто не умея другояче. Обичам те от сърце. Татко“. Опитах се да потисна малката гумена топка, която се надигна в гърлото ми и заплаши да се развихри в устата ми. Сбръчках цялото си лице в невероятна гримаса, ала топката се оказа упорита. Искаше ми се да изкрещя, но вместо това се разревах като малко, болно дете. В новия свят баща ми беше станал човек с позитивни

чувства, а аз сякаш бях поела неговия негативизъм заедно с малкия куфар на колелца с лентичката, който изкарах от летището.

След като се поуспокоих, открих бележка на вратата на стаята. „Отивам с Томас в Чайнатаун. Целувки. Тате“, бе написал той със старомодния си ъгловат почерк. И кой, моля ви се, беше Томас? И какво правеше баща ми с този Томас в Чайнатаун? Нали планирахме да отидем *дватама заедно* в китайския квартал! Предположих, че Томас е австриецът, с когото се беше запознал на закуска.

Нямах идея с какво да запълня деня си. Отново ми прилоша и повърнах в малката мивка. Както всеки ден, събрах еднократните опаковки с душгел, които камериерката оставяше в банята, и ги скрих в тоалетната си чантичка.

После потеглих за Чайнатаун. Качих се на автобуса и се заех да разглеждам хората. Наблюдавах издрасканите яйцевидни седалки и слънчевата светлина, която бавно се процеждаше през светлосивите облаци и скоро щеше да изчезне зад тях. Започнах да фантазирам за къде ли се бяха запътили всичките тези хора. Във въображението ми изникваха светли апартаменти и малки, зле лакирани дървени бунгала, луди по спорта съпрузи, дебели родители и пращяци от здраве канадки, които носеха пуловери със северни мотиви, а през уикендите заминаваха на планина. За първи път, откакто бях пристигнала тук, виждах околния свят само през собствените си очи, но в същото време усещах липсата на баща ми и се питах дали наистина му беше добре с този Томас. Още повече че той ми се видя нафукан, едър здравеняк. Представих си огромния мъжага, а до него — дребничкия ми баща, и се разсмях.

В Чайнатаун беше красиво, червената боя на магазините стопляше сивия въздух. Изминах и в двете посоки трите улици, от които се състоеше кварталът, докато най-накрая зърнах гиганта и дребосъка пред някакъв магазин за чай. С тях беше и чешкият изкуствовед. Баща ми кимаше и явно разправяше виц, на който другите двама се смееха от сърце. Продължиха по пътя си — баща ми изглеждаше тъй, сякаш за него беше напълно естествено да се шляе с приятели из Чайнатаун. Беше се отпуснал, виждах го как се движи спокойно и раменете му подсказваха, че се чувства добре. Повървах известно време след тях, изчаках, докато се бавеха в някаква аптека, и ги проследих до една закувалня. После се върнах в хотела.

Месеци наред след това той разказваше на майка ми с най-големи подробности за нашето пътуване. Разказът му всеки път беше пълен с променливи описания. Беше като пищна барокова картина, която постоянно се доработва и допълва. Стигна дотам, че майка ми накрая научи наизуст дори имената на улиците във Ванкувър и названията на различните видове суши.

Същевременно той отново се намести удобно в своето битие, лишено от каквито и да било събития. Оперираха простатата му, ракът не се беше разпространил. Баща ми промени начина си на хранене и се вманиачи по лютите чушлета — прочел в някакъв вестник, че предпазвали от рак, и стигнал до извода, че колкото повече яде човек от тях, толкова по-малко е застрашен от злоещата болест.

Никлас беше на три месеца, когато с Георг решихме за първи път да посетим моите родители. Баща ми направо си изгуби ума по малкото ни синче, което постоянно му се усмихваше, докато той отхапваше с наслада от лютите чушлета, наредени върху гола филия пълнозърнест хляб, и сякаш рекламираше витализиращия им ефект. Останахме с впечатление, че прекалява с диетата, защото беше отслабнал, а кожата му беше толкова светла и тънка, че напомняше на хартия за увиване на хранителни продукти. В малка карирана тетрадка отбелязваше всяка хапка, която поглъщаше. Беше загубил интерес към пътуванията, трябвало да пести за старини.

— Но ти вече си стар — напомних му аз.

— Да, ама може още да остарея, а също и мама.

— Но кога възнамеряваш да харчиш спестените пари?

— Ако ги похарчим сега — хоп, и вече ги няма.

През последния ден от гостуването ни той започна да разтребва всичко часове преди да сме отпътували. Дори чашата ми за кафе беше изчезнала и се оказа старателно измита още преди да съм си доизпила докрай кафето. Свикнала бях, че прибира всичко веднага, често ни влудяваше с тази си привичка. Майка ми прекарваше цели дни да

търси разни неща, които той местеше из жилището от точка А до точка Б, а после забравяше къде ги е сложил.

Но в този ден изглеждаше особено припрян и нервен. Той разтребваше, ние търсехме, малкият плачеше. С пот на чело баща ми сгъваше малката кушетка, на която бяхме нощували. Когато я натисна с все сила надолу, се разнесе ужасяващ звук. От толкова усърдие бе притиснал котката. В първия момент останах с впечатление, че направо я е размазал, и се учудих, че още е в състояние да се движи. Скри се в ъгъла с крайно нещастен вид. Всички се вторачихме в тежко дишащото животинче.

— Тя умира, смятай, че си е отишла — креснах аз. — Божичко, тате, погледни само, умира! Какъв идиот си, тате!

Той се задъха. Кожата му вече не приличаше на хартията, с която ми увиваха сандвичите в детските години, когато ходех на плуване — не, сега беше светлосива. Вкопчи се в скрина и запелтечи:

— О, не, о, не, миличката Лоте! Убих я, Франци, какво ще правим сега?

— Не знам, във всеки случай не бих оставила детето си при теб!

Звъннах на ветеринаря и изпратих при него баща ми заедно с котката.

Зачакахме, но баща ми не се връщаше. Ветеринарят ми каза по телефона, че си тръгнал от кабинета му преди доста време. Котката била добре, като се имат предвид обстоятелствата. Имала само контузия и била в шок. Доста трябвало да се постарее човек, за да убие котка.

— А как ви се видя баща ми?

— Малко блед и стресиран, бих казал. Както повечето хора, които току-що са наранили домашния си любимец.

Майка ми се върна от работа — работеше на половин ден — и се зае да приготви всичко за връщането на котката. Телефонът внезапно иззвъня и тя вдигна. Непознат лекар ни съобщи, че баща ми припаднал и тази нощ щели да го оперират по спешност. Четири от артериите му били запушени, главната артерия — 99 процента. Всъщност при тези обстоятелства най-вероятно е получил гигантски, неспасяем инфаркт.

Така че да не ходим в болницата, а да се обадим след няколко часа. Човекът не знаеше къде е котката.

Когато позвъних първия път, ми казаха, че очакват операцията скоро да приключи. Нещата не били зле. Втория път ми съобщиха, че една от артериите не спира да кърви и се налага да изчакат.

Вероятно щеше да умре заради мен, вероятно пак заради мен не бе успял да се порадва на онова едно-единствено прекрасно пътешествие до далечна земя. А можех да го направя щастлив, само че бях пропуснала тази неповторима възможност.

Когато се обадох за трети път, ни уведомиха, че „ще го отворят“ още веднъж — опитвали се да спрат кървенето, но до момента не успявали. Плачехме, звъннахме на сестра ми, която просто недоумяваше защо всички толкова сме „откачили“, в крайна сметка човекът си е още жив. Лесно ѝ беше на Катрин да демонстрира спокойствие, нали не изпитваше вина. А ние с майка ми се чувствахме виновни. Съжалявахме за всяка дума, за всеки упрек, за всяка проява на нетърпение към него, макар и да се утешавахме взаимно, че той си е такъв и с него по друг начин не може.

Когато позвъних за четвърти път, лекарят от спешното отделение ми каза, че баща ми вече бил „затворен“ отново, а кървенето било съвсем леко. При петото обаждане узнахме, че е прескочил трапа.

Забранено е да се водят бебета в интензивното, затова се наложи да вкарам Никлас скришом. Исках баща ми да почувства, че всички сме с него.

От тялото му отвсякъде стърчаха тръбички. Беше синкав и същевременно восъчен, сякаш го бяха балсамирали най-грижливо. Бяха го натъпкали с успокоителни, понеже много се вълнувал. Говореше с мъка, ала в очите му прочетох благодарност и обич. Първото, което каза, беше:

— Къде е Катрин?

— На работа е, няма как.

— Ама колко хубаво беше във Ванкувър, а, Франци? Помниш ли морските котки?

— Да, тате. Прекрасно беше.

— Точно така. Само дето беше прекалено кратко.

Лошото наистина остана някъде в миналото и всички вярвахме, че сега вече ще заживее по друг начин. Бяхме готови да се закълнем, че изпитва благодарност, задето му е подарен втори живот, и осъзнава ограниченото време, което му остава на неговите 70 години. Но баща ми виждаше по друг начин нещата. Сега наистина не можеше да му се случи вече нищо. Продължи да спестява и не даваше и дума да се изрече за каквото и да било пътуване. Четеше с удоволствие книги за далечни страни, но си стоеше вкъщи. Понякога родителите ми си споделяха чаша кафе някъде из центъра на града. Баща ми често разказваше за китовете. Описваше всеки детайл на мощните им тела. Правеше го, защото обичаше да се връща към спомените си, но го правеше и по друга причина — защото китът, заради който се върна тогава в аквариума, не личеше на снимката. Виждаше се само отражението на светкавицата върху стъклото, ограждащо жизненото пространство на китовете.

[1] Изход за извеждане на пътниците към самолета. — Б.пр. ↑

[2] — Щастливи сме да ви приветстваме тук.

— Удоволствието е изцяло наше.

— Добре ли прекарахте деня?

— Да, всичко беше великолепно. А пък баща ми за първи път в живота си летя със самолет.

— О, боже, не мога да повярвам! Наистина ли? (от англ.) — Б.пр.

↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.